

Ἐγκατάλειψις Θεοῦ *

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

Ο **ΕΥΣΕΒΗΣ**, προκειμένου νὰ γίνῃ πραγματικὸς Χριστιανός, πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ ἓνα σωστὸ καμίνι δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων.

Ὅφείλει νὰ ἀγωνισθῆ ἔναντίον τῆς Φιλοδοξίας, τῆς ΦιλARGYρίας καὶ τῆς Φιληδονίας μέχρι αἵματος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πάλης αὐτῆς μετὰ τὸν Ἐαυτό του, τὸν Διάβολο καὶ τὸν Κόσμο, ἀρχίζει νὰ αισθάνεται τὴν γλυκύτητα τῆς θείας Χάριτος στὴν καρδιά του, ἡ ὁποία μετὰ τὸν καιρὸ καὶ ἐφ' ὅσον δὲν μειωθῆ ἢ ἀγωνιστικότητα, φουντώνει καὶ γίνεται πόθος καὶ ἔρωτας πρὸς τὸν Θεό.

Τότε ὁ πιστὸς εὐρίσκεται σὲ μία κατάστασι ἀνεκφράστου μακαριότητος: ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ζωὴ του· τὰ ἅγια Μυστήρια ὁ Παράδεισός του· ἡ μελέτη τῶν θείων λόγων ὁ φωτισμός του!

Ὅμως ὁ κίνδυνος τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἐπιστροφῆς στὴν κόλασι τῆς ἁμαρτίας δὲν ἐκλείπει.

Ὁ ἐχθρὸς ἐλλοχεύει: ἔχει στημένες τρεῖς παγίδες καὶ ἐλπίζει νὰ παγιδεύσῃ τὴν ψυχὴ, ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται νὰ πετάξῃ στὴν αἰωνιότητα.

Πρώτη: ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ αὐτοϊκανοποίησης, ὁ αὐτοἕπαινος.

Δεύτερη: ἡ ὑποτίμησις, ἡ κατάκρισις τοῦ πλησίον.

Τρίτη: ἡ ἀμέλεια, ἡ ραθυμία, ἡ νωθρότης.

* * *

Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος γράφει, ὅτι κάποτε ἓνας Ἀδελφὸς συμπροσευχόταν μὲ ἓναν ἄλλο καὶ αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ θεία δύναμι, ἤλθε σὲ ἕκτασι καὶ εἶδε τὴν Ἄνω Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰκόνες φωτεινῆς καὶ φῶς ἄπειρο· ἄκουσε δὲ καὶ φωνὴ πού ἔλεγε: *«αὐτὸς εἶναι ὁ τόπος τῆς καταπαύσεως τῶν δικαίων»*. Μετὰ ἀπὸ λίγο ὑπερηφανεύθηκε καὶ πίστεψε, ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦσαν τὸν ἑαυτό του. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ βρέθηκε νὰ ἔχη πέσει στὰ ἄδυστα καὶ βαθύτατα τῆς ἁμαρτίας, σὲ μύρια κακά, διότι ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τὴν θεία Χάρι, ἡ ὁποία ἀναπαύεται μόνο στοὺς ταπεινοὺς.

Ὁ Ἀββᾶς Φιλῆμων πάλι διηγεῖται γιὰ κάποιον Μοναχό, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει σὲ τέτοια ἀπάθεια καὶ ἀγιότητα, ὥστε ἀπὸ χέρι Ἀγγέλου δεχόταν τὸ ψωμί του. Αὐτὸς ὅμως γιὰ τὴν ἀμέλειά του στερήθηκε αὐτῆς τῆς τιμῆς, διότι ὅταν ἡ ψυχὴ χαλαρῶση τὴν ἐγρήγορι καὶ τὸν ἀγῶνα, ἐπικρατεῖ σκοτάδι πνευματικό, φεύγει ἢ φωτιστικὴ Χάρις.

Τέλος, ὁ Ἀββᾶς Μᾶρκος ὁ Ἀσκητῆς μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι *«ὁ ἔχων τι χάρισμα καὶ συμπάσχων τοῖς μὴ ἔχουσι, διὰ τῆς συμπαθείας φυλάττει τὸ δῶρημα· ὁ δὲ ἀλαζῶν ἀπολέσει αὐτό»*.

* * *

Χρειάζεται λοιπὸν πολλὲς ἀγῶνας, ὄχι μόνο γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διαφυλάξουμε αὐτὴν μὲ τὴν ταπείνωσι, τὴν ἐγρήγορι καὶ τὴν συμπάθεια, ὥστε νὰ μὴν εὐρεθοῦμε στὴν τραγικωτάτη κατάστασι τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἐνθυμούμεθα δὲ πάντοτε τὸν φωτισμένο Πατερικὸ λόγον:

«Οὐ τοσοῦτον ἐγκαταλιμπάνει ὁ Θεὸς τὸν ἀδιάφορον, ἐὰν ἀδιαφορήσῃ οὐδὲ τὸν θρασύν, ἐὰν θρασυνθῇ, ὅσον ἐγκαταλιμπάνει τὸν εὐλαβῆ, ἐὰν ἀδιαφορήσῃ, καὶ τὸν ταπεινόν, ἐὰν θρασυνθῇ».

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 145/Ἰαν. 1981, σελ. 1.